

Іван Бунатт

(13 р., ЗОШ I-III ст. №75, м. Запоріжжя)

Янголи поруч

Чи помічали ви коли-небудь, що діється навколо вас у чарівний час, як, наприклад, у ніч перед Різдом? Тоді відбуваються неймовірні речі! Всі дорослі і діти чекають на диво. Загадують бажання, мріють про їх здійснення... І дива трапляються...

Жила-була в одному невеликому місті сім'я. Батько працював на шахті, мама – у лікарні, а маленький Василько ходив до дитячого садку. Хлопчик дуже любив свою родину, вони багато часу проводили з батьком. Він розповідав сину про свою роботу, яка була дуже важкою та небезпечною. Адже тато щодня спускався в шахту, де видобував вугілля. Але як би не втомлювався батько, він завжди знаходив час погратися з Васильком. Мати хлопчика працювала медичною сестрою у лікарні, її праця теж була нелегкою, бо бачила багато людських страждань, намагалася полегшити біль хворих.

Щовечора сім'я збиралась за вечерею й ділилися враженнями, подіями, які сталися з ними протягом дня. Василько завжди з нетерпінням чекав, коли прийдуть вихідні. Йому було цікаво проводити їх разом із батьками: ходити до театру, відвідувати різноманітні виставки або ж просто відпочивати на природі чи рибалити.

Але однієї весни настало лихо. До них у місто прийшли озброєні люди. У місті почалась паніка, усі чоловіки пішли до війська захищати свою країну. Жінки та діти ховались до бомбосховищ, коли обстрілювали місто. Василькові було дуже страшно, він не впізнавав своє рідне місто. Колись квітуче та красиве, воно зараз нагадувало найстрашніші картини із фільмів про війну, які він дивився.

Мати змушена була брати хлопця з собою до лікарні, хлопчик бачив там поранених солдатів, яких привозили з поля бою. Василько дуже хвилювався за свого батька, із нетерпінням чекав зустрічі з ним. Ніхто з місцевих мешканців не розумів, коли це все скінчиться. Багато будинків було зруйновано, люди покинули свої домівки та виїхали до інших міст. Хлопчик просив маму не виїжджати з міста, бо хвилювався, що батько не знайде їх, коли повернеться.

Так минуло літо та осінь... Наставала зима. У місті все важче було дістати продукти харчування, теплий одяг. Інколи не було води та світла, їм із мамою було дуже важко. Мати приходила зовсім виснаженою із лікарні. Щодня очікувала дзвінка від чоловіка, телефон мовчав, посилюючи тривогу. Василько терпляче зносив всі негаразди, які траплялися в їхньому житті.

Наближалось Різдво... Маму раптово викликали на чергування, і Василько залишився сам на Святвечір. Йому було сумно, бо пригадав, як минулого року у цей вечір за родинним столом зібралася вся сім'я. Було весело і затишно... Василько перебирав свої іграшки: машинки, ведмедик, солдатики, конструктор, якісь запчастини до іграшок, аж ось щось блимнуло у ящику: та це ж різдвяний янгол, що його подарував тато минулого року! Стало тепло і затишно, на очі набігли великі сльозинки, але плакати – зась! Він чоловік! Захисник мами. Саме так казав тато, коли йшов на фронт. Дмунув легенький вітерець – крильця янгола ледь затріпотіли, замиготіли блискітки на білому вбранні. Вони ніби навіювали: тихо, заспокойся, мрій, бажай, все буде добре... Міцно тримаючи янгола у рученятах, хлопчик підійшов до вікна і побачив угорі, на темному небі, яскравий спалах – то була перша Різдвяна зірка. Така ж самотня, як і Василько сьогодні, її мерехтіння ставало все яскравішим, теплішим. Вона сповістила всьому світу: «Ісус народився».

Тепло зірки передалося хлопчикові, він стояв біля вікна і був упевнений, що все буде добре, адже «Ісус народився... ой радуйся земле, Син Божий народився... нова радість стала, яка не бувала: над вертепом зірка ясна світла засіяла...».

Василько дивився на зірку, він знав: завтра станеться Диво. Яке воно буде? «Побачимо вранці», – подумав малий, міцно стуляючи повіки та тримаючи янгола у рученятах...

Цілу ніч зіронька світила в віконце, а на ранок, коли хлопчик прокинувся, то на подушці побачив пір'їнку янгола. Вибіг до кухні – за столом сиділи тато і мама, про щось гомоніли. «Коли все скінчиться?... Скоро... Це ще не перемога, але ми впевнені, що найближчим часом прийде мир і спокій на нашу землю... Потерпіть...». Василько підбіг до тата, міцно обійняв його, помітив, як із батькового плеча злетіла ще одна пір'їнка. Все буде добре. Янголи поруч...

Р. С. Загадуймо бажання не лише у Різдвяну ніч. Попросімо у янголів, у Сина Божого, у Богородиці захисту, мудрості, миру, єдності нашій землі... Життя – Тобі, рідна нене-Україно!

